

ZANOS U JESEN

SLAST JESENI

Malo šta me tako uzbuđuje i opija,
dovodi do bezumlja
kao lišće krajem oktobra.
Opalo zlato godine ide u besčenje,
pokazuje tačno koliko vredi život,
ni manje ni više.

Rezultat, krajnji proizvod strasti
vetra, vode i sunca,
međusobne ljubavi elemenata,
igre vođene od prvog proleća,
obasipa me nešteditice,
raspada se u plamenu,
gori crveno po rubovima i prelazi u zemlju
kao u hranu za buduće bujanje.
Zalog je i vera u ono što spava
u srčiki drveta, kao mleko.

Žuto se lišće razliva u mojoj svesti,
kao narkotik,
gusto ulje na platnu, toplo, slojevito,
nikada mi ga nije dosta,
vuče me da mu se predam,
da bacim se u šuštanje, rastakanje,
da izjednačim se s njim
jer ni ja nisam ništa drugo,
osećam se prezrelo,
željan nestanka i zaborava, izlaska,
napuštanja sebe, poslednje ekstaze.

*

Zakrivljuješ prostor i vreme
slabiš me a sve sam širi veći
obuhvatam sve ne gledajući
ne znam da l' se u mojim očima vidi
da mi ništa ne fali
da se izlivam
da krvarim
da sam postao centar svemira
duša peva
sa decom na ulici
odsustvo tvoje težina je iza čela
dobitak
ponorna misao čije dno ne mogu doseći
čekam da sve prođe kao tlapnja
inicirano miholjskim letom
toplinom i zlatom jeseni
ali ništa ne prolazi
napuklo je i večno kulja.

*

Umoran kao pčela
posle tone polena
med je spakovan
u saće stihova
u moždane vijuge
prosvetljene sinapse
kuda krenuti
nervozne noge
otpadam zreo
kotrljam se ka tebi.

*

Kad ti postojiš
sve je već lakše
ti si prostor
neću se ugušiti
zaustaviti u kamenu
zalediti smrznuti
kao pradavna paprat
spore što otkucavaju
na hiljadu godina
raspršene u božjem dahu.